

Skoveieres vidt udstrakte Stove, som — ved de overordentlig høie Brændepriiser i de senere Aar — have vundet ganske betydelig i Værdi; hidtil have de ikke betalt nogen overordentlig stor Skat til Staten, og de ere paa en Maade bleve Konkurrenter til Kulhandlerne. Man kan komme i hvilket Hus, man vil, saa vil man næsten overalt finde, at man bruger Kul i Stedet for Brænde paa Grund af de enorme Priser, som betales for Brænde. Derfor er det, at Kul, i Stedet for at det tidligere var en Artikel, som fornemlig brugtes af Fabrikanter, Dampstibe og Jernbaner, nu er blevet en almindelig Husholdningsartikel, og det er aldeles afgjort, at den Afgift, som saa svares til Staten for at bruge dette Brændselmateriale i Stedet for det langt dyrere Brænde, er ikke ubetydelig. Jeg tror, at selv om man efter den høitærede Finantsministers Ønske fik Raffetoiden nedsat, saa vilde dog maafte en Nedsættelse af Tolden paa Kul i en endnu høiere Grad komme den almindelige Arbejder til Gode ved en Nedsættelse af Tolden paa Raffé. Det er en Uting, at en saadan absolut Nødvendighedsartikel er bilagt med en saa høj Told.

Der er ogsaa en anden Ting, som har beskæftiget Toldudvalget i adskillige Aar, og som ikke en eneste af de tidligere Finantsministre, der have haft med Sagen at gjøre, har kunnet Andet end erkende, at det var en Uretfærdighed. Jeg sigter herved til Skibsafgiften, som heller ikke er omtalt her. Den er og bliver en Uretfærdighed. Det kan jo være, at man her ser paa den med andre Dine, fordi man maafte i Reglen kun kjender den fra de store Skibsejere, som een eller høist to Gange om Aaret have deres Skibe for Indgaaende med rige Ladninger, og som derfor ikke tage det saa nøie med denne Afgift, men i min Egn, hvor der er Hundreder af Smaaskipper, der udelukkende leve af deres smaa Fartøier, som de føre med en stakkels Dreng, har det meget at betyde. For et saadant Fartøj paa en halv Enes Væster skal Skipperen hver Gang, han vil have Lov til at gaa ud eller ind i Havnen, betale sine 10 Kroner, altsaa 20 Kroner for hver lille Rejse, han gjør, og naar han for Exempel gaar til Flensborg eller Kiel ti Gange om Aaret, saa skal han betale Staten 200 Kr. Som enhver anden Statsborger betaler han Bygningsafgift og de andre Byrder, som hvile paa ham. Men jeg kjender ingen anden Statsborger, som paa den Maade er beskattet som Skibsførerne. Man kan lige saa godt beskaffe Smedkerens Hjul, Smedens Hammer og Landbrugerens Plov, som man beskaffer det Værstøi, den lille Skipper har, og hvormed han kummerlig ernærer sig og Sine. Det er urimeligt, at denne Afgift er lagt paa Skibsfarten. Maafte den tidligere var mindre trykkende end netop nu, da vi have mistet Hertugdømmerne, og de ere bleve til „Udlandet“ for os. Jeg tør antage,

at det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgtreds (Steenstrup) vil være enig med mig i, at det for mange Skipperer hos os er en særdeles trykkende Afgift, at de for Tilladelsen til at bruge deres Fartøi skulle betale en meget betydelig Afgift, hver Gang de gaa ud og ind af Havnen. Det er dette, som jeg vil henlede den høitærede Finantsministers Opmærksomhed paa.

Den høitærede Finantsminister sagde rigtig nok, at dette Lovforslag kun er en Begyndelse, og at vi ville tage det stumpevis. Man har saaledes Haab om, at der vil kunne komme Mere. Men efter det Princip, som gaar gjennem dette Lovforslag, forstaar jeg ikke rigtig, hvorfor vi skulle faae noget Mere. Efter dette Lovforslag er det ganske vist, at den høitærede Finantsminister vil nedsætte Tolden paa Nødvendighedsgegenstande. Men han fordrer paa den anden Side Dækning i høiere Told paa Luxusgegenstande. Jeg kunde næsten ønske at vide, hvilke ere nu de næste Luxusgegenstande, som vi kunne paalægge saadan Told, naar vi skulle nedsætte de næste Nødvendighedsgegenstande? Hvorledes vil det være muligt at føre et saadant Princip igjennem og komme til en retfærdig Beskatning, naar hver Gang igjennem Toldsatserne der atter igjen skal fordres en Forhøielse? Jeg har set vor Toldlov igjennem, og jeg forstaar ikke, hvad vi næste Gang skulle gaa til at forhøie. Man kan jo vel maafte forhøie Tolden paa Vin endnu yderligere næste Gang for at give Fabrikterne Mere derfor eller Tolden paa Silketøier for igjen at faae Smugleri frem.

Hele det Princip, som gaar igjennem dette Toldlovsforslag, er aldeles forskjelligt fra, hvad Toldudvalgene gjennem en Række af Aar have tænkt sig. Hele den Maade at søge Erfstatning paa ved andre Toldforhøielser tror jeg, er saa unaturlig, at den høitærede Finantsminister fuldstændig maa have misforstaaet den Tanke, som i en Række af Aar er gaaet igjennem dette Thing og igjennem de nedsatte Udvalg, og som ogsaa tidligere Finantsministre have haft. Jeg tror saaledes med det ærede Medlem for Corp's Amts 3die Valgtreds (Lauher), at der hverken er nogen Grund til at nedsætte Udvalg angaaende dette Toldlovsforslag eller Grund til at forhandle stort mere derom.

Finantsministeren (Estrup): Det ærede Medlem, som nu fatte sig, gjorde mig i forrige Samling opmærksom paa en fornemlig Feil ved Opkrævningen af Kultolden. Den Feil, som det ærede Medlem den Gang særlig gjorde mig opmærksom paa, er bleven rettet. Det er muligt, at der desforuden er andre Mangler, som det ærede Medlem har opdaget, og som endnu kunne bestaa, men den ene, som han som sagt særlig gjorde mig opmærksom paa, er rettet. Jeg skal nu først tillade mig at rette den Bemærkning til